

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága
mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.VI.20.449/2008/3.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Baumgartner és Bencze Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Baumgartner Imre ügyvéd által képviselt felperesnek a Tordainé dr. Csanádi Zsuzsanna ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságnál 12.P.91.916/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 43.Pf.631.104/2007/2. számú ítéletével befejezett perében a másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizesse meg az államnak külön felhívásra 114 000 (egyszáz-tizennégyezer) forint felülvizsgálati illetéket.

I n d o k o l á s :

A peres felek 2002 őszétől kezdődően 2004 nyaráig partneri viszonyban álltak egymással. A felperes 2004 tavaszán 1 500 000 forint összegű, majd egy másik alkalommal 400 000 forint összegű kölcsönt nyújtott az alperes részére szóbeli kölcsönszerződés alapján. A felek a kölcsönszerződést a későbbiekben 2004. július 31-én írásba foglalták és az okiratokat mind a felperes, mind az alperes sajátkezű aláírásával látta el. A kölcsönadott 1 500 000 forint visszafizetésének határideje 2004. október 30-a, míg a 400 000 forint összegű kölcsön visszafizetésének határideje 2004. november 30-a volt. Az alperes a felvett összegeket a felperes részére nem fizette vissza.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1 900 000 forint tőke, ezen összegből 1 500 000 forint tőke után 2004. október 31. napjától, 400 000 forint után 2004. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori törvényes kamata, valamint a perköltség megfizetésére

Az alperes a kereset teljes elutasítását kérte. Tagadta, hogy a felek között kölcsönszerződés jött létre, a kölcsönt igazoló okiratok aláírására állítása szerint a felperessel fennálló élettársi és üzleti kapcsolata folytán került sor a felperes megnyugtatóására.

A bíróság jogerős ítéletével kötelezte az alperest a kölcsönszerződésekben megjelölt 1 900 000 forint tőke és annak a kereseti kérelemmel egyező kamata, valamint a perköltség megfizetésére. Indokolása szerint a felperes a kereseti kérelmét a kölcsönszerződésekkel alátámasztotta, a szerződéseken szereplő aláírását az alperes magáénak ismerte el. Az alperes nem adott életszerű magyarázatot arra, hogy miért írta alá a szerződéseket abban az esetben, ha a felperestől állításának megfelelően a megjelölt pénzüsszegeket nem vette fel. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az említett megállapodások a felek között nem jöttek létre. Az alperes ezzel kapcsolatos előadásai életszerűtlenek és ellenmondásosak voltak mind a felperessel fennálló élettársi kapcsolatára, mind a felperessel folytatott üzleti kapcsolatára és a kölcsönszerződések aláírási körülményeire vonatkozóan is. Ugyanakkor a kölcsönszerződés létrejöttét a perben meghallgatott tanúk vallomása alátámasztotta és a tanúvallomások összhangban álltak a felperes személyes nyilatkozatával.

Mindezekre tekintettel a kölcsönök visszafizetésére a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

A jogerős ítélettel szemben az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben az első- és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság csak részben tett eleget a tényállás felderítési kötelezettségének, mert a felperes által is elismert partneri viszonyban az ügy elbírálása szempontjából nem tulajdonított kellő jelentőséget. A másodfokú bíróság ezt a hiányos és téves következtetéseket tartalmazó ítéletet teljes egészében magáévá tette. Megismételte, hogy a felperessel szemben meglévő pozitív érzelmi hozzáállása, a partneri kapcsolat és a felperes egészségének megóvása érdekében írta alá a kölcsönszerződést tartalmazó okiratokat. Ugyanakkor fenntartotta, hogy a felperestől semmilyen kölcsönösszeget nem vett át. Hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróság nem adott lehetőséget a bizonyítási indítványa pontos előterjesztésére, holott a bizonyítási indítvánnyal a felperessel fennállt kapcsolatát kívánta bizonyítani, azt, hogy a felek között kölcsönös szolgáltatások történtek, amelyeket a felperes az alperessel szemben kölcsönügyletnek feltüntetve kíván érvényesíteni.

Álláspontja szerint a perbeli előadása az üzleti kapcsolatra vonatkozóan is következetes volt, ebben a körben annak lehetőségét fogalmazta meg, hogy a családi vállalkozás részese lehet, abban tevékenyen közreműködhet. A bíróságok a felperes hozzátartozóinak tanúvallomására alapították ítéletüket, ugyanakkor az alperes tanúi nem kerültek meghallgatásra. Az írásba foglalt kölcsönszerződések tartalmát a felperes előadása sem támasztotta alá, ezen kívül az egyes okiratokon a teljesítési határidő tekintetében eltérések vannak. A bíróságok nem értékelték megfelelően, hogy a kölcsönszerződésnek nevezett okiratok keltezésének időpontja nem esik egybe a kölcsönösszeg felperes által állított átadási időpontjával, illetve nem tulajdonított a másodfokú bíróság annak sem kellő súlyt, hogy az okiratok nem tekinthetők teljes bizonyítóerejű magánokiratnak.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletben mérlegeléssel megállapított tényállást vitatta. A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati ügyekben követett gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Felülmérlegelésre csak igen kivételesen akkor kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt, iratellenes vagy okszerűtlen, illetve logikai ellentmondást tartalmaz. Az adott esetben ez nem állapítható meg.

Az eljárt bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján jogszerűen állapították meg, hogy a felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre. Bár az alperes a per során vitatta a kölcsön felvételét, nem adott elfogadható magyarázatot arra, hogy abban az esetben, ha a kölcsönt nem vette fel, miért került sor a kölcsönszerződés nevezetű okiratok aláírására. Az okiratot a Pp. 197. § (2) bekezdése alapján meg nem hamisítotttnak kell tekinteni, az alperes ugyanis nem vitatta, hogy azt saját kezűleg aláírta. A meg nem hamisított okirat az egyéb bizonyítékokkal együtt kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a felek között a kölcsönszerződés létrejött.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján a bizonyítási indítványát mellőzte. A periratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 16. sorszámú jegyzőkönyv szerint a 2006. június 23-án tartott tárgyaláson felhívta a peres feleket további bizonyítási indítványaik tizenöt napon belüli előterjesztésére és figyelmeztette a feleket arra is, hogy a határidő elmulasztása esetén a bizonyítási indítványt mellőzi. Az alperes 18. sorszám alatt 2006. augusztus 18-án előkészítő iratot terjesztett elő,

amelyben bizonyítási indítvánnyal nem élt. A 2006. augusztus 31-én megtartott tárgyaláson további határidőt kért a bizonyítási indítványa előterjesztésére azzal, hogy olyan tanúk meghallgatását kéri, akik igazolni tudják, hogy a felek között tartós kapcsolat volt. Az elsőfokú bíróság nemcsak a bizonyítás indítvány elkészettsége miatt, hanem amiatt is helytállóan mellőzte az alperes bizonyítási indítványát, hogy a felek között fennálló tartós kapcsolat tényét az alperes maga sem vitatta.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült, fel ezért arról a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 75. § (1) bekezdése szerint rendelkezni nem kellett.

Az alperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ezért pervesztessége folytán az illetékekről szóló 1990 évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak felhívásra az állam által előlegezett felülvizsgálati illetéket megtéríteni.

, 2008. szeptember 9.

Dr. Kollár Márta sk. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
előadó bíró, dr. Róth Pálné sk. bíró.